

Psalm 149: Cantate Domino.

*Met verheffingen van God in hun keel,
een zwaard tweesnijdend in hun hand!
Om onder de volkeren te volvoeren
een wrake,
een afstraffing
onder de naties.*

Vlak voor jouw en mijn laatste psalm, David,
wil ik je nog even dit zeggen:
je kunt mooi schrijven, af en toe,
maar mijn bewondering valt in het niet
bij mijn medelijden met jou.

Je bent een vechtersbaas,
er op of er onder, oog om oog,
en tussen jouw mooie regels
lees ik dat je het meestal
in je broek deed van angst.

Angst voor je vijanden, voor de
streng dominees om je heen en
vooral voor God, die je loofde
als het je goed ging en smeekte
als het tegen liep.

En je enige echte zekerheid
was je zwaard. Vandaar
mijn medelijden.

Maar toch bedankt voor je psalmen.
Soms genoot ik,
soms vervulden ze me met afschuw.

We zullen elkaar
toch nog wel eens
tegen komen.